

LEON GRZYMISŁAWSKI (1902-?)

Urodził się 21 lutego 1902 roku w Gostyniu. Jego ojcem był Jan, właściciel miejscowego tartaku i fabryki mebli, a matką Klementyna z domu Mikołajczak. W 1908 roku rozpoczął naukę w szkole powszechnej w Gostyniu, którą ukończył w 1913 roku. Wstąpił do pierwszej klasy Gimnazjum w Gostyniu, w którym naukę ukończył na Wielkanoc 1917 roku (ukończywszy czwartą klasę), gdyż jako najstarszy syn musiał pomagać w przedsiębiorstwie ojca.

W listopadzie i grudniu 1918 roku brał udział w przejmowaniu władzy administracyjnej i szkół w Gostyniu z rąk Prusaków. Ćwiczył musztrę wojskową, przysposabiając się na przyszłego żołnierza polskiego w organizacji sokolej w Gostyniu pod dowództwem Leona Borowicza (późniejszego komendanta kampanii gostyńskiej). 7 stycznia 1919 roku wstąpił jako ochotnik w szeregi powstańcze i wymaszerował na front pod Leszno. Z powstańców tych utworzono później 6. pułk strzelców (następnie 60. pułk piechoty). W tym czasie odbył czterotygodniowy kurs telefoniczny w Poznaniu i jako telefonista pułkowy pełnił służbę na froncie pod Wschową, Zbąszynem i Bydgoszczą. 12 grudnia 1919 roku złożył, na własne życzenie, egzamin przed komisją egzaminacyjną dla aspirantów oficerskich w Poznaniu.

Wiosną 1920 roku wyjechał z pułku za Lwów i w kwietniu wyruszył w ofensywę na Kijów. Brał udział w ważniejszych bitwach: pod Berdyczowem, później przy wyparciu bolszewików z mostu żelaznego na Dnieprze za Kijowem i w bitwie o utrzymanie frontu w Darnicy za Kijowem. 19 czerwca 1920 roku zwolniony został z wojska, lecz w czasie nawału bolszewickiego wstąpił ponownie do polskiej armii 21 lipca 1920 roku. Tym razem znalazł się w szeregach 62. pułku piechoty w Bydgoszczy. Na front pod Działdowo wyjechał z I batalionem 357. pułku piechoty. Po zakończeniu wojny bolszewickiej 24 listopada 1920 roku jako żołnierz niepoborowy trafił do rezerwy.

W Gostyniu był jednym z założycieli Towarzystwa Powstańców i Wojaków, w którym pełnił funkcję sekretarza. 4 lutego 1924 roku został powołany do służby wojskowej w 55. pułku piechoty w Lesznie, a 18 marca odkomenderowany do szkoły podchorążych rezerwy piechoty przy batalionie szkolnym Okręgu Korpusu VII, stacjonującym w Śremie. 1 czerwca mianowano go starszym szeregowym. Po złożeniu końcowego egzaminu otrzymał 16 września 1924 roku tytuł kaprała podchorążego rezerwy rozkazem D.O.K. VII 209/24 §2. Powracając do swej macierzystej formacji, pełnił w niej służbę drużynowego w 1. kompanii 55. pułku piechoty. Do rezerwy przeniesiono go 28 listopada 1924 roku. Nominację na podporucznika rezerwy otrzymał w 1926 roku.

Po przejściu do cywila pracował w przedsiębiorstwie należącym do jego ojca. W roku 1926 pobrał własny tartak w Krotoszynie, w którym pracował do marca 1937 roku. Później przeprowadził się na Białostoczczyznę, do Grodna i założył tam handel mebli, warsztat stolarski i tapicerski. Został tam członkiem Związku Ochotników Rezerwy, byłych ochotników armii polskiej.

W sierpniu 1939 roku został zmobilizowany do służby w 76. pułku piechoty im. Ludwika Narbutta. We wrześniu jego jednostka opuściła Grodno i wyruszyła na front wojenny. Przed samym wkroczeniem wojsk sowieckich do Polski znalazł się w Wilnie, a gdy Sowieci zajęli to miasto nie oddał się im do niewoli. W październiku 1939 roku wrócił do Grodna, do rodziny. W połowie grudnia 1939 roku został aresztowany przez NKWD i osadzony w więzieniu w Grodnie, gdzie przebywał do początku 1940 roku. Rodzina zagrożona deportacją na wschód ZSRR uciekła do Generalnego Gubernatorstwa. Dalsze losy Leona Grzymisławskiego nie są znane. Poszukiwania po 1945 roku przez PCK, ambasadę PRL w Moskwie i prokuraturę białoruską nie dały rezultatów.

Odznaczony był: Medalem Pamiątkowym za wojnę 1918-1921 i Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym.